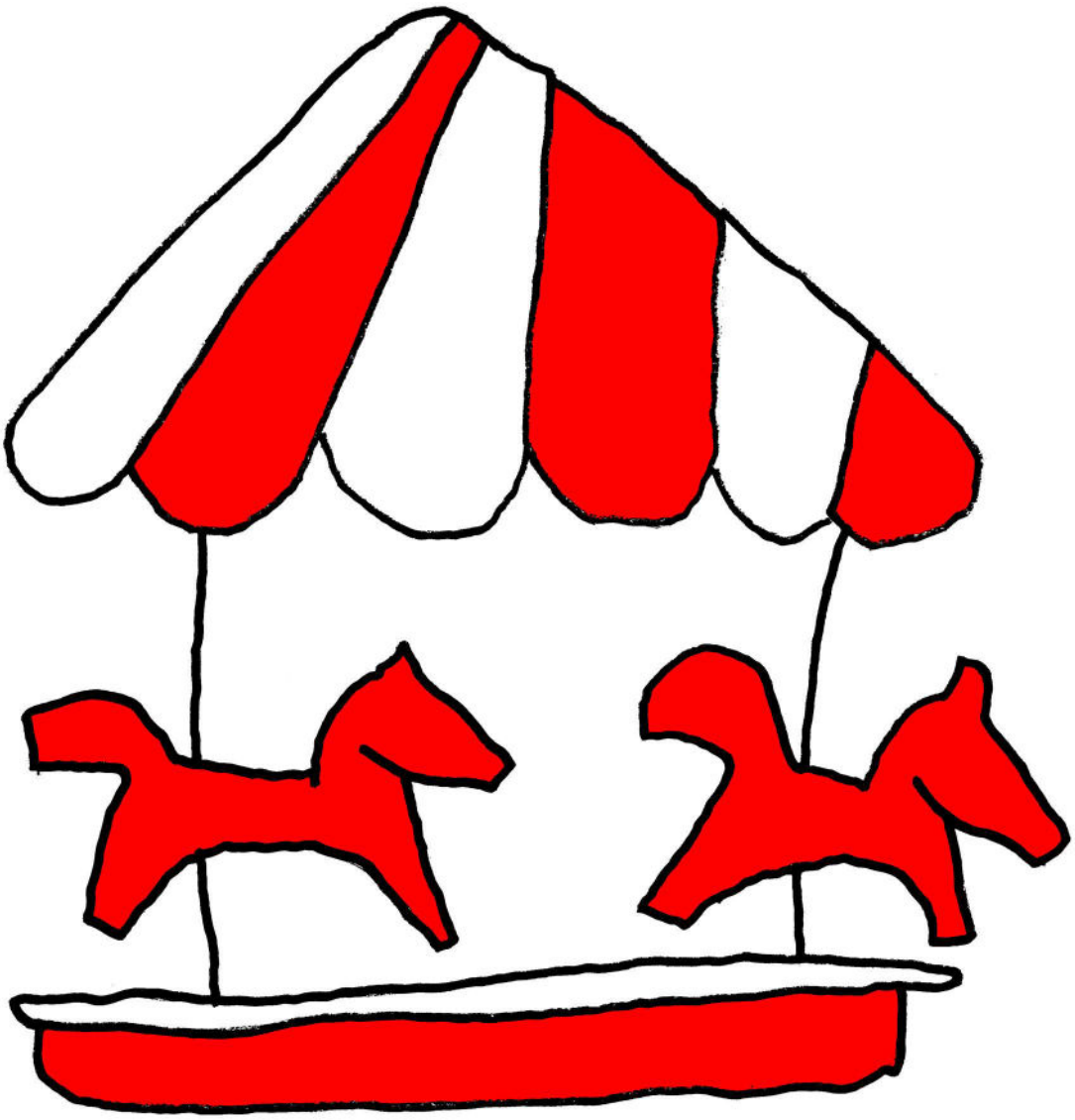
Ungdomens tivoli

Av Anton Skoglund

Ungdomens tivoli

Av

Anton Skoglund

Daniel Farrington stod och blickade upp mot ett tivoli som reste sig ur marken framför honom. Det hade dykt upp i hans hemstad, Widdersham över en natt utan någon förklaring. Ljusslingor blinkade i regnbågens färger och en lukt av sockervadd och kanderade äpplen omgav nattluften. En neonfärgad skylt som var placerad utanför tivolits portal löd:

"Innanför dessa portar börjar det som en gång slutade. Välkommen till tivolit där dina minnen vaknar till liv igen. OBS! Endast personer över arton år får lov att träda in i denna sagolika värld!**”.**

Daniel visste inte vad skylten menade men han ville definitivt ta reda på det. Med raska steg gick han fram mot tivolits entré. Där möttes han av en välklädd man vars skägg och mustasch var lika mörkbrun som färgen på ett ekollon. Mannens skägg tindrande, som om det hade varit täckt av glitter, och hans mustasch rullade konstant upp och ner som om den hade varit levande. Daniel blev överraskad över denna underliga syn och det tog inte lång tid för Daniel att inse att mannen som stod vid entrén var en av tivolits entrévärdar.

“Godkväll herrn”, sa Daniel artigt. “ Hur mycket kostar det att få gå in på detta tivoli?”

Den skäggiga mannen log mot Daniel.

“Ni behöver inte betala någonting, för det är gratis att gå in”, svarade mannen. “Mitt namn är Richard Goodfellow och det är min plikt att välkomna alla människor till denna lilla nöjespark”.

“Säg mig herr Goodfellow, är ni möjligen släkt med Robin Goodfellow?”

Daniel syftade på den busiga fen, Puck, som var med i hans favoritshakespearepjäs “En Midsommarnattsdröm".

Richard började att skratta.

“Jag ser att ni har ett intresse för humor och det gillar jag”, svarade Richard. “Nej, jag är inte släkt med Robin Goodfellow trots att vi delar samma efternamn”.

Daniel flinade igen.

“Kan det möjligen vara så att ni har glömt bort eran barndom? För i så fall har ni kommit till den rätta platsen, det här är nämligen inget vanligt tivoli, på detta tivoli kommer ni få chansen

att återuppleva fyra stycken av era bästa minnen från eder barndom, sanna mina ord, denna natt kommer att bli en sagolik upplevelse för er”, sa Richard.

Daniel spärrade upp ögonen. Under flera år hade han länge sörjt över att han hade glömt bort precis allting som hade med hans barndom att göra. Under flera år hade han önskat att han fick chansen att få uppleva sina bortglömda barndomsminnen igen.

“Det som ni säger stämmer”, svarade Daniel. “Jag kommer inte ihåg ett skvatt om min barndom eller mina ungdomsdagar”.

Richard log igen. Hans mörkbruna skägg lyste som en glödlampa i mörkret trots att det inte var någon glödlampa.

Richard klev åt sidan och gjorde en inbjudande gest med armen.

“Stig på herrn, stig på! Jag vill ta tillfället i akt och önska er en underbar resa genom eran egen memory lane!”

Daniel bockade sig artigt och sedan gick han in i parken.

Innanför portarna befann han sig framför ett röttvitt cirkustält och bredvid tältet fanns det en skylt där det stod:

“Dina barndomsminnen börjar här”

Daniel gnuggade sina händer i belåtenhet.

“Oh boy, vad detta skall bli spännande!” sa Daniel högt för sig själv och sedan steg han in i tältet.

Det första som han möttes av när han klev in i tältet var hans sextonåriga klasskompisar från Widdersham Secondary School, till och med hans klasskompis Miranda Hallanmore som egentligen hade gått bort stod där inne bland folkmassan och log mot honom.

Plötsligt klev Daniels mamma och pappa fram till honom.

“Grattis på födelsedagen älskling!” sa Daniels mamma. “Jag kan inte begripa att tiden har gått så fort, du nu är sexton år gammal vilket betyder att du inte längre är någon liten grabb, nu är du en stor grabb!”

“Blås ut ljusen och önska dig något min son!” sa Daniels pappa och räckte över tårtan till honom.

Daniel böjde sig fram och blåste ut alla tårtljusen. Sedan knep han ihop ögonen och önskade sig en mycket fin önskan.

“Vad önskade du dig?” frågade Miranda nyfiket.

"Det är en hemlighet”, svarade Daniel.

Daniels mamma och pappa började att sjunga “For He's A Jolly Good Fellow” för honom, och sedan hängde Daniels kompisar på, och även dom började sjunga på den låten.

“For he's a jolly good fellow, for he's a jolly good fellow , For he's a jolly good fellow, and so say all of us!” sjöng dom allihopa och Daniel blev så rörd att han började att gråta.

“Jag hade helt och hållet glömt bort hur underbar min sexton års födelsedag var ”snyftande Daniel och torkade bort en tår ur ena ögat”, äntligen fick jag uppleva den igen.

Daniel tog en tugga av födelsedagstårtan och den smakade alldeles underbart.

Efter att Daniel hade ätit av tårtan och öppnat sina födelsedagspresenter på nytt klev han ut ur tältet och fortsatte bort mot nästa tält.

Nästa tält var målade i olika pastellfärger och inifrån tältet kunde han höra ljudet av sjungande pojkar och flickor.

Daniel drog undan det pastellfärgade tältets öppning och klev in. Ljudet av barnröster som sjöng i stämmor fyllde luften, och en varm doft av trä, kritor och gamla notblad slog emot honom. Tältets insida hade förvandlats till ett musikklassrum... precis som det hade sett ut på Widdershams Musikskola. Träpallar stod i rader, och på väggarna hängde affischer på instrumentnamn och gamla konsertfoton.

Framför honom stod en kvinna med ett långt pärlhalsband och nattsvart hår uppsatt i en tjock knut i nacken. Det var Mrs. Pennybottom, hans gamla musiklärare. Hennes röst var lika klar som han mindes den, och hennes närvaro fyllde rummet med både respekt och trygghet.

Daniel hade alltid tyckt om att retas med Miss Pennybottom eftersom att hennes efternamn bokstavligt talat betydde “Fröken Pengarumpa”.

"Okej pojkar, från början igen!" sa hon med en bestämd men vänlig ton och slog takten med sin lilla träpinne.

Daniel märkte att han nu inte längre var vuxen. När han såg ner på sina händer såg han att de var mindre, naglarna lite tuggade som de brukade vara, och han bar skoluniformens blå kavaj med skolans lilla emblem på bröstet.

Han satte sig ner vid sin plats bredvid kompisen Henry Wellersham, som blinkade mot honom.

"Redo, Danny?" viskade Henry

Daniel nickade och log.

Mrs. Pennybottom slog med pinnen mot notstället och höjde sin hand.

Och så började de sjunga allihopa:

“Up to mighty London came an irish lad one day, all the streets were paved with gold so everyone was gay, singing songs of Piccadilly, Strand, and Leicester Square, Till Paddy got

excited, and he shouted to them there: It’s a long way to Tipperary, it’s a long way to go, it’s a long way to tipperary, to the sweetest girl I know, goodbye Piccadilly, farewell Leicester Square, it's a long, long way to Tipperary, but my heart’s right there!”

När sången tonade ut och tystnaden lade sig över tältet, klappade Mrs. Pennybottom händerna.

"Utmärkt, Daniel! Det där var fantastiskt sjunget! Du har en röst som kommer att kunna nå långt, min pojk."

Daniel log brett. Han mindes nu inte bara sången, utan hela känslan, tryggheten, uppskattningen, och den barnsliga glädjen i att få vara bra på något.

Dimman lättade, och tältet bleknade bort omkring honom som om någon drog undan ett gammalt scenbygge. Snart stod han åter utanför, i nattens kyliga luft, med ett hjärta som bultande av glädje och nostalgi.

När Daniel klev in i det tredje färgglada tältet befann han sig återigen hemma i sitt eget hus. Han lade märke till att hela huset var fullt av julprydnader och på bordet framför honom fanns det alltifrån från plommonpudding till grillad kalkon.

Det tog inte lång tid för Daniel att inse att minnet som han fick uppleva den här gången var minnet då han för första gången fick äta plommonpudding.

“O Christmas tree, O Christmas tree, Thy leaves are so unchanging, O Christmas tree, O Christmas tree, Thy leaves are so unchanging, Not only green in summer’s heat,

But also winter’s snow and sleet, O Christmas tree, O Christmas tree, Thy leaves are so unchanging…″ Kunde Daniel höra sin mamma och pappa sjunga.

Daniels mamma och pappa älskade att sjunga, särskilt hans mamma. I sin ungdom hade hon drömt om att bli en musiklärare precis som Miss Pennybottom.

Doften från den rykande plommonpuddingen fyllde hela vardagsrummet när Daniels mamma kom gående med fatet i händerna.

"Varsågod, älskling," sa hans mamma och räckte honom en tallrik. "Din första riktiga plommonpudding. Precis som gammelmormor brukade göra den."

Han tog emot tallriken med vördnad, som om det var en relik från en svunnen tid, och satte sig vid bordet. Puddingen var mörk, nästan svart, tung och doftade av torkad frukt, muskot och konjak. Han doppade skeden i den mjuka, varma massan och förde den försiktigt till munnen.

Smaken exploderade. Det var som att tugga på själva julens hjärta – sötman från russin och dadlar, kryddigheten från kanel och nejlika, en svag bitter ton från apelsinskal och värmen från spriten som fortfarande fanns kvar i varje tugga. Han blundade och lät smaken bära honom bort.

"Vad tycker du?" frågade Daniels pappa förväntansfullt.

Daniel log långsamt, med munnen fortfarande full.

"Det… är det godaste jag någonsin ätit., svarade Daniel med munnen full av plommonpudding.

Daniels mamma började återigen att sjunga på en ny julvisa och julvisan som hon sjöng på den här gången var “The Twelve Days Of Christmas”.

“On the first day of Christmas my true love gave to me, a partridge in a pear tree..”

Sedan började Daniels pappa att sjunga.

“On the second day of Christmas my true love gave to me, two turtle doves, and a partridge in a pear tree..”

“On the third day of Christmas my true love gave to me, three french hens, two turtle doves, and a partridge in a pear tree…”, sjöng Daniel med sin allra vackraste stämma.

Efter att Daniel och hela hans hade sjungit klart kysste Daniels mamma Daniels pappa och sedan satte dom ner sig vid matbordet och åt en jättegod julmiddag.

Daniel var både mätt och belåten när han steg ut ur tältet. Han tyckte att denna natt hade varit alldeles underbar. Han hade redan fått uppleva tre fantastiska minnen och nu skulle han få uppleva sitt fjärde och sista minne.

Det fjärde tältet reste sig framför Daniel som ett glittrande slott av silverskimrande tyg, dekorerat med stjärnor, rosor och smala band av guld som dansade i vinden.

Daniel drog efter andan. Något i honom visste att detta minne var annorlunda. Inte bara ett fragment av barndomsglädje, utan något som hade legat dolt ännu djupare, något som burit en annan sorts magi: kärlek.

Han klev in i tältet.

Världen omkring honom förändrades genast. Istället för tygväggar och sågspån var han nu stående på ett gräsfält som glödde i skymningsljuset gyllene skimmer. En svag bris bar med sig doften av vildrosor och nyklippt gräs. Långt bort såg han Widdershams gamla slottsruin, där ungdomarna brukade samlas på sommarkvällarna. En lägereld brann, och omkring den satt ungdomar han en gång hade känt. Någon spelade på en akustisk gitarr, någon annan skrattade högt åt ett skämt.

Men Daniel såg bara henne.

Minerva Paisley.

Hon stod lutad mot en gammal ek, med ett block i händerna, hennes hår var långt, rakt, och kastenjebrunt och föll i ett vackert rödbrunt vattenfall nerför hennes rygg. Ögonen, de var som den skotska höstens första regn: klarblå och djupa som stilla vatten. Hon bar sin favoritkappa, den vinröda med silverknappar, och en en knappnål som föreställde Skottlands flagga.

När deras ögon möttes log hon.

"Daniel Farrington", sa hon med den där mjuka skotska accenten han hade älskat. "Jag undrade när du skulle komma ihåg mig."

Hans hjärta slog ett extra slag. Alla känslor som legat begravda inom honom vaknade på nytt. Varma sommarnätter. Promenader längs The Widdersham River. Skratt under regn. Minervas hand i hans.

"Minerva…" viskade han.

Hon gick fram till honom, steg för steg, tills de stod så nära att han kunde känna värmen från hennes hud.

"Du var den första jag älskade", sa hon. "Och du glömde mig inte helt. Du gömde mig här inne." Hon lade handen över hans hjärta. "Men nu är jag tillbaka."

Och så kysste hon honom.

Först var det som en viskning. Sedan som ett fyrverkeri av färger bakom ögonlocken. En rusning genom alla minnen han någonsin känt men inte förstått.

Och då hände det.

En vindpust svepte över honom och förvandlade hans kläder. Hans gamla jeans och tröja försvann i ett moln av stjärnstoft och ersattes av en elegant frack, svart som midnattshimmel och med gnistrande knappar av silver. Skjortan var kritvit, kragen styv och upprätt, och runt halsen bar han en mörkröd fluga som matchade Minervas kappa. På fötterna satt lackskor som glänste som speglar.

Minerva skrattade.

"Så stilig du blev", sa hon och drog fingrarna längs hans kavajslag.

Daniel kände sig högre, starkare, inte bara i kroppen, utan i själen. Han kände sig hel. Som om allt som varit förlorat nu var återfunnet.

Men det som gjorde honom mycket häpen var att Minerva, den unga kvinnan som han hade älskat och uppvaktat under en så lång tid, hade förmågan att ge magiska kyssar.

Musiken från gitarren vid lägerelden ändrades till en mjuk vals. Utan ett ord sträckte Daniel fram handen. Minerva tog den.

De dansade.

Under stjärnorna, på den blommande ängen, i minnet av en sommarkväll som aldrig riktigt tog slut.

När musiken tystnade och natten åter svepte in dem i mörker, höll hon honom kvar en sista gång.

"Jag är en del av dig, Daniel", viskade Minerva. "Det kommer jag alltid att vara".

Sedan lyfte hon från marken och svävade iväg vidare upp mot himlen precis som en av Guds vackra änglar.

Daniel stod kvar nedanför marken, klädd sina finkläder och med ett stort leende på sina läppar.

Minervas kyss var inte bara underbar, den var magisk, bokstavligt talat.

Den hade ju förvandlat Daniels kläder till finkläder och det bästa var att han älskade sina finkläder jättemycket.

När Daniel slutligen klev ut ur den fjärde och sista tältet befann han sig på en plats som bestod av svävande gunghästar, berg och dalbanor, stånd som sålde sockervadd, stånd som sålde kanderade äpplen, och stånd som sålde smördränkta popcorn.

Daniel slickade sig om munnen. Den ljuvliga doften av alla godsaker fick hans make att börja kurra rejält.

Daniel stod tyst en stund inne bland karusellernas mjuka sken, med doften av smördränkta popcorn, sockervadd och kanderade äpplen omgav honom. Alla röster och skratt runt om kändes som ekon från minnenas egna hjärtan , nu återfunna och vunna tillbaka.

Han smekte försiktigt ärmen på sin frack, den mörkröda flugan som vilade mot bröstet, och log mot tivolits glittrande ljus. En värme spred sig från hans inre, en känsla av fullständig helhet. Barn, föräldrar och ungdomar viskade förvånade utrop bakom honom – Daniel verkade vara en gestalt direkt från en dröm. I hans ögon speglades en glädje sällsamt lika den han känt i Minervas famn under valsen.

Richard Goodfellow dök upp vid hans sida, hans bruna skägg tindrade nu ännu starkare i kvällens sken.

“Ni ser väl, herr Farrington?” sa han med en mild röst. “Ni har återfunnet inte bara era barndomsminnen, utan också hjärtats första blomma, er kärlek.”

Han räckte fram handen. “När ni går hem ikväll, bär detta med er. Den ni var. Den ni älskar. Den ni blev igen.”

Daniel tog Richards hand och kände sig tacksam in i själen. Han tog ett sista ögonblick, lät blicken svepa över tivolit, de flygande gunghästarna, de blinkande lamporna, skrattande vuxna människor. Varje detalj, varje doft, varje skugga fyllde honom med värme.

Sedan svängde han runt, och med raka steg gick han mot porten igen. Utanför stod nattluften sval men mild, stjärnorna glittrade över Widdershams silhuett, och bakom honom susade karusellerna i vackra ekon. Richard vinkade honom farväl, och Daniel log tillbaka.

Och någonstans, i Widdershams nattliga stillhet, medan ljusen från tivolit bleknade bort i fjärran, samlade han sina fingrar om sina nya fickknappar och hörde Minervas röst viska:

"Jag är en del av dig Daniel Farrington, det kommer jag alltid att vara”.